

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobce: **A. W.A.**, narozeného X
státní příslušnost Marocké království
t. č. v X

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Žežická 498, 261 01 Příbram

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 13. 12. 2022, č. j. KRPS-245638-42/ČJ-2022-010024-ZZC,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2022, č. j. KRPS-245638-42/ČJ-2022-010024-ZZC, se zrušuje.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k poštovní přepravě dne 12. 1. 2023, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná napadeným rozhodnutím prodloužila podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců za území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dobu zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění, kterou původně stanovila jako devadesátidenní, o dalších 90 dnů.

Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné a že žalovaná porušila ustanovení § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jakož i čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Uvádí, že doba jeho zajištění byla nepřiměřeně prodloužena bez řádného odůvodnění. V napadeném rozhodnutí dle názoru žalobce odůvodnění zcela absentuje, neboť žalovaná pouze konstatovala, že žalobce nebyl ztotožněn a náhradní cestovní doklad mu zatím nebyl vystaven.

3. Žalobce připomíná povinnost správních orgánů postupovat aktivně a svědomitě po celou dobu zajištění cizince, jejich povinnost důkladně posuzovat skutečnosti odůvodňující prodloužení zajištění, jakož i nezbytnost doložení takových skutečností prostřednictvím spisového materiálu. Z napadeného rozhodnutí dle názoru žalobce neplyne, proč se žalovaná domnívala, že během prodloužené lhůty dojde k vystavení náhradního cestovního dokladu a následnému vyhoštění žalobce. Z odůvodnění není zřejmé, proč by vyhoštění mělo být realizováno právě ve lhůtě 60 dnů (*pozn. soudu: žalobce měl patrně na mysli lhůtu 90 dnů*). Žalobce nepovažuje zdůvodnění délky prodloužení zajištění za dostatečně určité, neboť je navázáno na spolupráci s velvyslanectvím, což však nedává žádnou představu časového horizontu, ve kterém by mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce. Předpoklad vyhoštění se nezakládá na jistotě. Pokud zde není reálný předpoklad vyhoštění, pak v zajištění cizince nelze pokračovat.
4. Žalobce konečně připomíná, že doba zajištění cizince musí být přiměřená a že správní orgán je povinen kvalifikovaně na základě svých zkušeností v odůvodnění rozhodnutí vyhodnotit, jaké všechny úkony pravděpodobně bude třeba provést k přípravě realizace správního vyhoštění, a upřesnit, kolik času pravděpodobně zabere provedení každého jednotlivého úkonu. V tomto kontextu žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 21/2021-32. Žalovaná podle něj byla povinna stanovit konkrétní kroky při realizaci vyhoštění s konkrétním časovým odhadem.
5. Svou žalobu žalobce spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku dle § 73 s. ř. s.

Obsah vyjádření žalované

6. Žalovaná s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Rekapituluje skutkové okolnosti této věci, přičemž mj. připomíná, že dne 3. 10. 2022 zaslala na příslušné oddělení Ředitelství služby cizinecké policie žádost o zjištění totožnosti žalobce. Dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 12. 2022 byly veškeré dokumenty nezbytné k ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního dokladu odeslány Velvyslanectví Marockého království v České republice dne 21. 10. 2022. Ředitelství je odkázáno na velvyslanectví, které jako jediné může ověřit totožnost žalobce a vydat mu náhradní cestovní doklad. Doba nezbytná k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu je individuální a nelze ji přesně stanovit. Ředitelství služby cizinecké policie je však z úřední činnosti známo, že příslušné velvyslanectví spolupracuje a totožnosti ověřuje. Vyhoštění nebylo možné realizovat ve stanovené lhůtě do 31. 12. 2022.
7. Žalovaná dále konstatuje, že po ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu následuje proces zajištění letenek pro cizince i pro doprovázející policisty. Proto žalovaná rozhodla o prodloužení doby zajištění žalobce, přičemž dobu zajištění pokládá za správnou. Při vydání napadeného rozhodnutí žalovaná vycházela především ze svých předchozích zkušeností a brala v potaz veškeré zjištěné skutečnosti.

Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu plyne, že policejní hlídka dne 3. 10. 2022 zadržela žalobce u restaurace McDonald v blízkosti dálnice D1 ve směru na Prahu. Žalobce nedisponoval žádným platným cestovním dokladem ani povolením k pobytu a nepředložil žádný doklad totožnosti.
9. Odbor cizinecké policie žalované provedl dne 3. 10. 2022 daktyloskopické ověření, přičemž nebyla nalezena žádná shoda. Téhož dne žalovaná zahájila s žalobcem správní řízení ve věci jeho vyhoštění s odůvodněním, že žalobce pobývá na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu. Za přítomnosti tlumočníka byl žalobce vyslechnut. Žalobce uvedl své jméno, příjmení a datum narození. Tvrdil, že je státním příslušníkem Marockého království, narodil se v Sýrii, trvale bydlí v Západní Saahře a ze Sýrie do Maroka přišel se svými rodiči v době, kdy navštěvoval čtvrtou třídu základní školy. Sdělil, že je svobodný a jeho rodiče, tři sestry a dva bratři žijí v Maroku. V listopadu předešlého roku letecky odcestoval do Turecka, kde pobýval asi šest měsíců, poté se dostal pěšky přes Řecko a Makedonii do Srbska. Asi před osmi dny se vydal ze Srbska na další cestu, přešel ostnatý drát a v Maďarsku na parkovišti vlezl do podvozku kamionu. Z podvozku vylezl až v České republice. Tímto způsobem se dle svého sdělení dostal na čerpací stanici, kde jej zadržela česká policie. Cílem jeho cesty byla Itálie, o udělení azylu nežádal a žádat nehodlá. V České republice nechce zůstat, svůj pobyt chce zlegalizovat v Itálii. Jeho marocký cestovní pas zůstal v Turecku u jednoho Syřana, který pak odjel do Evropy. Prostředky na vycestování žalobce nemá a Českou republiku chce opustit, aby mohl pokračovat v cestě do Itálie.
10. Žalovaná následně dne 3. 10. 2022 vydala rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem jeho správního vyhoštění a dobu zajištění stanovila na 90 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody. V odůvodnění uvedla, že z jednání žalobce a situace, která předcházela jeho zajištění (nelegální přicestování v podvozku nákladního automobilu), je zjevné, že existuje reálné nebezpečí, že žalobce bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Vzhledem k tomu, že cílem jeho cesty byla Itálie, mohl by tam odcestovat a tím mařit výkon správního vyhoštění. Žalobce nejenže přicestoval do České republiky nelegálně, ale také bez cestovního dokladu, povolení k pobytu či platného víza. Žalovaná zvažovala, zda není namístě uložení zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, ale dospěla k negativnímu závěru. K devadesátidenní době zajištění žalovaná uvedla, že během ní bude zjišťovat a ověřovat totožnost žalobce, který nepředložil žádný průkaz totožnosti. Dále bude muset zajistit vše nezbytné pro vyhoštění žalobce. Proces zjištění a ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu nelze dle žalované přesně časově predikovat a bude nutné jej realizovat kontaktem Ředitelství služby cizinecké policie se zastupitelským úřadem domovského státu žalobce. Proces zajištění víza pro doprovázející policisty nadto bude trvat minimálně 14 dnů. Doby zajištění v délce 90 dnů proto žalovaná pokládala za přiměřenou, přičemž s ohledem na svou správní praxi naznala, že realizování výkonu vyhoštění žalobce není vyloučené. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná neshledala. Citované rozhodnutí o zajištění žalobce nabylo právní moci dne 3. 10. 2022 a žalovaný byl na jeho základě umístěn dne 4. 10. 2022 do X.
11. Dne 3. 10. 2022 žalovaná též vydala rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce s tím, že dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovila na 2 roky. Téhož dne žalovaná požádala Ředitelství služby cizinecké policie o zjištění totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu.

12. Ředitelství služby cizinecké policie v přípisu ze dne 12. 12. 2022 sdělilo žalované, že provedlo všechny úkony, které je třeba realizovat za účelem zjištění totožnosti žalobce. Veškeré dokumenty potřebné pro ověření jeho totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu byly dne 21. 10. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v České republice. Ředitelství dále konstatovalo, že je v otázce ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu odkázáno na velvyslanectví. Dále uvedlo, že od začátku roku 2022 do současnosti požádalo o ověření totožnosti u 105 osob uvádějících státní příslušnost Marockého království, z tohoto počtu se u 8 osob podařilo ověřit totožnost a 3 osobám byl vydán náhradní cestovní doklad a bylo zrealizováno správní vyhoštění. Minimální délka pro ověření totožnosti je 90 dnů a pro vystavení náhradního cestovního dokladu minimálně 14 dnů i více. Doba ověřování totožnosti Velvyslanectvím Marockého království v České republice je individuální a nelze ji přesně stanovit, přičemž je ředitelství z jeho úřední činnosti známo, že velvyslanectví spolupracuje. Náhradní cestovní doklad a správní vyhoštění dle ředitelství však nebude možné provést ve stanovené lhůtě do 31. 12. 2022.
13. Žalovaná následně ustanovila tlumočníka a vydala napadené rozhodnutí, jímž dobu zajištění žalobce prodloužila o 90 dnů s odůvodněním, že: „[p]ři rozhodování o prodloužení doby trvání zajištění účastníka řízení za účelem správního vyhoštění, správní orgán přihlédl ke složitosti přípravy výkonu tohoto správního vyhoštění, zejména z důvodu zajišťování náležitostí spojených s realizací vlastního vyhoštění jmenovaného cizince, kdy Ředitelství služby cizinecké policie prostřednictvím Velvyslanectví Marockého království zajišťuje ztotožnění jmenovaného cizince a vydání náhradního cestovního dokladu“. Dále žalovaná konstatovala, že Ředitelství služby cizinecké policie do současné doby neobdrželo od velvyslanectví žádné sdělení týkající se ověřování totožnosti žalobce a že ředitelství bude i nadále činit kroky vedoucí ke zdárné realizaci správního vyhoštění, a to zejména urgencemi na Velvyslanectví Marockého království. Dále žalovaná uvedla, že přistoupila k prodloužení zajištění o 90 dnů s ohledem na výše uvedené skutečnosti, kdy žalobce nebyl ztotožněn a jeho cestovní doklad nebyl vystaven. Závěrem konstatovala, že závěr o prodloužení doby trvání zajištění je odůvodněný, neboť žalobce svým jednáním a neoprávněným pobytem na území České republiky vědomě a úmyslně porušuje a nerespektuje právní předpisy ČR, neboť si musel být vědom toho, že cestoval bez platného cestovního dokladu a bez víza. Kdyby žalobce dodržoval zákony, nebyly by dány důvody pro jeho zajištění a žalovaná by o něm nerozhodovala.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
15. Soud rozhodl bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť shledal, že napadené rozhodnutí je namístě zrušit pro jeho nepřezkoumatelnosti. V takovém případě nebylo třeba ve věci nařizovat jednání.

Posouzení věci krajským soudem

16. Žalobce předně namítal porušení ustanovení § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tyto obecné výtky však nelze považovat za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť žalobním bodem je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Z žalobního bodu musí být patrné, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se vůči němu měl žalovaný v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo napadeným rozhodnutím dopustit, přičemž je žalobce též povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publikované pod č. 835/2006 Sb. NSS). Těmto požadavkům však úvodní výtky žalobce nedostály, neboť se jednalo toliko o výčet ustanovení, jejichž porušení se měla žalovaná dopustit, bez konkrétního vyličení skutkových okolností a právní argumentace. Soud se jimi proto blíže nezabýval.
17. Ve vztahu k dalším řádně uplatněným žalobním bodům soud nejprve konstatuje, že žalobce byl dne 3. 10. 2022 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
18. Napadené rozhodnutí pak je rozhodnutím o prodloužení doby zajištění žalobce dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. *Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.* V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
19. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
20. Zajištění cizince znamená omezení, nebo dokonce, v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, zbavení jeho osobní svobody; jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné. *„Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním*

vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48).

21. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné. Proto musí správní orgán podrobněji uvážit zejména o skutečnostech, které vyšly v průběhu jeho činnosti směřující k vyhoštění cizince najevo a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publikované pod č. 2524/2012 Sb. NSS). Nezákonost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění přitom nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaný nebyl při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů stěžovatelovy země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, nebo ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40).
22. Soud konečně připomíná, že „[s]právní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79).
23. Na základě shora citovaných zákonných ustanovení a judikatury Nejvyššího správního soudu soud dal žalobci za pravdu v tom, že napadené rozhodnutí nemůže pro svou nepřezkoumatelnost obstát. V napadeném rozhodnutí zcela absentuje jakýkoli popis kroků, které žalovaná ve věci realizace správního vyhoštění žalobce již podnikla, a zejména pak absentuje uvedení toho, jaký bude její další postup v prodloužené době zajištění žalobce, jaké kroky se chystá učinit a jaký je jí odhadovaný časový rámec pro jednotlivé kroky. V napadeném rozhodnutí je pouze obecně uvedeno, že žalovaná přihlédla „ke složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, zejména z důvodu zajišťování náležitostí spojených s realizací vlastního vyhoštění žalobce, kdy Ředitelství služby cizinecké policie prostřednictvím Velvyslanectví Marockého království zajišťuje ztotožnění žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu“, a dále se v něm konstatuje, že Ředitelství služby cizinecké

policie od velvyslanectví neobdrželo žádné sdělení ohledně ověřování totožnosti žalobce a že ředitelství i nadále bude činit kroky vedoucí ke zdárné realizaci správního vyhoštění žalobce, a to zejména urgencemi velvyslanectví. Takové odůvodnění napadeného rozhodnutí soud nepovažuje za dostačující a odpovídající požadavkům kladeným na rozhodnutí, jímž dochází k zásahu do osobní svobody jednotlivce. To platí v situaci, kdy je i z obsahu správního spisu žalované zjištělné, že sama žalovaná zůstala ode dne 3. 10. 2022 (tj. od podání žádosti o ztotožnění žalobce a o vydání náhradního cestovního dokladu) zcela pasivní, kdy ani ve sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 12. 2022 není uvedeno ničeho o tom, že by ředitelství s výjimkou zaslání podkladů marockému velvyslanectví učinilo ve věci jakýkoli další krok (např. alespoň urgenci či ověření aktuálního stavu věci) a kdy jsou navíc ve sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 12. 2022 uvedeny statistické informace, které lze vyložit tak, že vydání náhradního cestovního dokladu a následná realizace správního vyhoštění nejsou příliš pravděpodobné, a tedy reálné.

24. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je postaveno na tom, že Ředitelství služby cizinecké policie bude i nadále činit ve věci aktivní kroky a urgence velvyslanectví, pak nemá oporu ve sdělení ze dne 12. 12. 2022, z něhož se nepodává, že by ředitelství dosud jakkoli urgovalo velvyslanectví nebo že by zjistilo, zda došlo k nějakému posunu ve věci. Ačkoli soud rozumí tomu, že žalovaná je ve věci správního vyhoštění odkázána na Ředitelství služby cizinecké policie, které je ohledně zjišťování totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu dále odkázáno na Velvyslanectví Marocké republiky, nemůže aprobovat postup žalované, která v napadeném rozhodnutí rezignovala na svou základní povinnost náležitého odůvodnění správního rozhodnutí. Žalobce na základě napadeného rozhodnutí není schopen zjistit, co se v řízení odehrává, zda je délka řízení standardní a co bude následovat.
25. Žalovaná přitom do napadeného rozhodnutí nepřenesla ani zjištění, která učinila na základě sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 12. 2022, a neobjasnila, jaké myšlenkové pochody jí na základě takových zjištění vedly k tomu, že dobu zajištění žalobce prodloužila. Soudu, jenž na rozdíl od žalobce měl možnost seznámit se s obsahem celého správního spisu včetně sdělení ze dne 12. 12. 2022, není zřejmé, proč a jak žalovaná interpretuje ve prospěch dalšího zajištění žalobce statistiku uváděnou Ředitelstvím služby cizinecké policie, z níž plyne, že v roce 2022 činila úspěšnost při vydávání náhradních cestovních dokladů osobám uvádějícím státní příslušnost Marockého království pouze necelé 3 % (ověření totožnosti bylo v roce 2022 do poloviny měsíce prosince žádáno u 105 osob, zatímco náhradní cestovní doklad byl vydán a správního vyhoštění realizováno jen u tří z nich). Pokud žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že při prodloužení doby zajištění a stanovení délky jejího dalšího trvání vycházela především ze svých předchozích zkušeností, pak bylo namístě, aby své zkušenosti do napadeného rozhodnutí slovně promítla a objasnila, proč měla na základě své rozhodovací činnosti za to, že účelu zajištění může být v případě žalobce dosaženo a proč rozhodla o prodloužení doby zajištění právě o 90 dnů.
26. Soud závěrem zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce, na rozdíl od prvotního rozhodnutí o zajištění ze dne 3. 10. 2022 nebylo činěno v časové tísní a žalovaná jej vydávala v době, kdy do uplynutí původní devadesátidenní doby zajištění zbývalo ještě 18 dnů. Přesto bylo napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění daleko kusejší než rozhodnutí z 3. 10. 2022. Soud i s přihlédnutím k této

okolnosti neshledal žádný důvod pro to, aby byl při přezkumu napadeného rozhodnutí a jeho zákonných náležitostí shovívavější, než pro obdobné případy předpokládá shora citovaná judikatura. V situaci, kdy v napadeném rozhodnutí absentuje řádné odůvodnění, by navíc zdejší soud musel nahrazovat odůvodnění žalované svými vlastními úvahami, což soudu ve správním soudnictví, založeném na kasačním principu, nepřísluší.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. S ohledem na to, že napadené rozhodnutí, jímž žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce o 90 dnů je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přistoupil soud k jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. O vrácení věci žalované soud nerozhodoval, neboť po zrušení napadeného rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).
28. Jelikož soud rozhodl o žalobě bezodkladně, nerozhodoval samostatně o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšnému žalobci, který je nezastoupeným účastníkem, soud právo na náhradu nákladů řízení též nepřiznal, jelikož žalobce jejich vznik netvrdil a neprokazoval. Ve správním soudnictví přitom nelze procesně nezastoupenému žalobci přiznat náhradu nákladů řízení paušální částkou stanovenou dle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, jelikož použití § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, publikovaný pod č. 3344/2016 Sb. NSS).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. ledna 2023

Mgr. Marcela Uhříčková
samosoudkyně